

РЕШЕНИЕ

№ 885

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2020** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, вр. с чл.267, ал.2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], блок 226, вх.В, ет.6, представлявано от управителя А. Д. Г., ЕГН [ЕГН] с р е щ у Решение №ПИ-17/21.01.2019г. на директор на ТД на НАП [населено място].

С обжалваното решение директорът на ТД на НАП – С. е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане №С180022-137-0011930/19.11.2018г. на публичния изпълнител, с което е постановен отказ да бъдат погасени по давност публични задължения за данък върху добавената стойност, установени с РА № [ЕГН]/10.05.2010г.

В жалбата се излагат доводи за неправилно приложение на закона от решаващия орган. Позовава се на чл.125, ал.5 от ЗДДС, уреждащ 14-дневния срок за подаване на декларациите по ал.1 и ал.2 и според него това е срокът за плащане на дължимия данък и от тази дата тече 10 – годишния давностен срок. Твърди, че задълженията, установени с посочения РА, са погасени по давност, поради което моли оспореното решение да бъде отменено като неправилно.

В съдебно заседание дружеството жалбоподател не се представлява.

Ответникът – Директор на ТД на НАП [населено място], чрез процесуален представител юрк. Ц., оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно призована, не се представлява.

Съдът, след като се запозна с жалбата и обсъди събраните доказателства, намира от фактическа страна следното:

Със ЗВР № 906559/12.10.2009г., изменена със ЗВР от 19.01.2010г. е образувано ревизионно производство на жалбоподателя за данъчни задължения по ЗДДС през периода 28.02.2008г. – 30.09.2008г. Ревизионното производство приключва с издаването на РА № [ЕГН]/10.05.2010г., с който са установени данъчни задължения за ДДС в размер на: главница-21 423,62 лв. и лихви – 2 182,89 лв. РА е връчен на жалбоподателя на 25.05.2010г. и обжалван в срок по административен ред пред директора на ОДОП, който се е произнесъл с Решение № 1059/21.07.2010г. Решаващият орган е отменил РА в частта, в която е отказано право на данъчен кредит за данъчни периоди от 01.11.2008г. до 30.04.2009г. и от 01.07.2009г. до 31.08.2009г. и върнал преписката за извършване на повторна ревизия в тази част. В останалата част, РА е обжалван от жалбоподателя по съдебен ред, а именно за отказа да бъде приспаднал данъчен кредит за периодите м.03. - м.09.2008г. и м.10.2008г. С решение № 15344/22.11.2011г. по адм.д. 1792/2011г. на ВАС е оставено в сила решението по адм.д. 7615/2010г. на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на жалбоподателя. Следователно в оспорената част РА № [ЕГН]/10.05.2010г. е влязъл в сила на 22.11.2011г.

Повторната ревизия за данъчните периоди от 01.11.2008г. до 30.04.2009г. и от 01.07.2009г. до 31.08.2009г. е приключила с РА № [ЕГН]/29.05.2012г., потвърден с Решение № 2328/28.09.2012г.

Образувано е изп.дело № 22150002824/2015г. за събиране на установените с РА публични задължения. Поради липса на доброволно изпълнение и с цел обезпечаване на установените задължения, от страна на публичния изпълнител са наложени принудителни обезпечителни мерки с постановления за налагане на обезпечителни мерки от 25.11.2015г., 22.11.2017г., 26.02.2018г. и 27.02.2018г., с които е наложен запор върху банковите сметки на жалбоподателя. Няма данни наложените обезпечителни мерки да са обжалвани.

На 02.11.2018г. жалбоподателят е подал възражение за изтекла погасителна давност с вх.№ С180001-000-0613697/02.11.2018г. , като на основание чл.171, ал.2 ДОПК прави искане за погасяване по давност на установените задължения с влезлия в сила РА № [ЕГН]/10.05.2010г. Видно от изложеното във възражението, жалбоподателят моли да бъдат отписани като погасени по давност на данъчните задължения за периодите от м.02. – м.12.2008г. и м.01. – м.09.2009г., т.е. и за задължения, които са предмет на РА № [ЕГН]/29.05.2012г.

С разпореждане № С180022-137-0011930/19.11.2018г., публичният изпълнител се е произнесъл по възражението, в частта касаеща установените задължения с РА № [ЕГН]/10.05.2010г., като е отказал да погаси по давност задължения общо в размер на 12 941,47 лв.: главница 5 923,98 лв. и лихви 7 017,49лв. за данъчни периоди м.03-м.10.2008г. и съответните лихви. Липсва произнасяне по искането за данъчни периоди м. 11- 12.2008г. и м.01.- № [ЕГН]/10.05.2010г. 09.2009г.

Публичният изпълнител е приел, че погасителната давност не е изтекла, тъй като са предприети действия по спиране и прекъсване на давността – чл.172 ДОПК. Разпореждането е обжалвано пред горестоящия административен орган в законоустановения срок.

С решение № ПИ-17/21.01.2019г. жалбата е приета за неоснователна. Решаващият орган се е обосновал, че публичните задължения за м. 01.03. - м.10.2018г. е следвало

да бъдат платени в срок до 14-то число на месеца следващ този за който се отнасят данните, а съгласно разпоредбата на чл. 171, ал.1 ДОПК давностният срок за задълженията за 2018г. започва да тече от 01.01.2009г. С издаване на ЗВР от 12.10.2009г. давността е спряла, а с издаване на РА на 10.05.2010г. – е прекъсната и съгл. чл.172, ал.3 ДОПК е започнала да тече нова давност. Налице е и спиране във връзка с издадените обезпечителни мерки, поради което погасителната давност не е изтекла.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Съгласно чл.268 вр. чл.267, ал.2, т.5 ДОПК, когато решаващият орган – директорът на ТД на НАП остави жалбата без уважение, решението му подлежи на обжалване пред административния съд. Следователно, предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решението на директора на ТД на НАП, както и обжалваните пред него действия на публичния изпълнител.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган в кръга на неговите правомощия. Спорът е относно приложението на материалния закон, като съдът намира за неправилни и необосновани изводите на решаващия орган.

Публичните вземания се събират по реда на ДОПК. От своя страна, в съответствие с чл.209, ал.1 ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл.209, ал.2 ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, като такова изпълнително основание е ревизионния акт, независимо дали е обжалван.

Институтът на погасителната давност е приложим в данъчното право съгласно разпоредбите на чл.171 – чл.173 от ДОПК. Погасителната давност е период от време на бездействие на носителя на едно субективно материално право, след изтичането на който се поражда правото на задълженото лице да се позове на изтеклата давност и да откаже изпълнение на задължението. От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичане на който за държавата се преклудира правото да събере едно вземане. Изтеклата погасителна давност е основание за отписване на публичните задължения, по аргумент от нормата на чл.173, ал.1 ДОПК.

Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. По отношение на разглежданите публични вземания такъв по-кратък срок за погасяването им по давност не е предвиден. Видно от цитираните разпоредби на ДОПК, както 5 - годишният давностен срок, така и 10 - годишният давностен срок започват да текат считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а не както счита жалбоподателят – с изтичане на 14 дневния срок за подаване на съответната декларация по ЗДДС.

В процесния случай, съобразно чл.171, ал.1 ДОПК, за задълженията на

жалбоподателя, дължими и платими през 2008 г., давностният срок е започнал да тече на 01.01.2009г.

Безспорно е, че са настъпили обстоятелства, водещи до спиране и прекъсване на давността, които са взети предвид от публичния изпълнител при произнасянето му с Разпореждане №С180022-137-0011930/19.11.2018г., с което е постановен отказ да бъдат погасени по давност публични задължения за данък върху добавената стойност, установени с РА № [ЕГН]/10.05.2010г. Чл. 172, ал.1 ДОПК изброява изчерпателно кога се спира давността. За задълженията на жалбоподателя е настъпило обстоятелство по чл. 172, ал. 1, т. 1 ДОПК – започване на производство по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но за не повече от една година. С издаването на ЗВР № 906559/12.10.2009г., връчена на 14.10.2009г., се образува ревизионното производство, което приключва с издаването на РА № [ЕГН]/10.05.2010г., като през този период/от 14.10.2009г. до 10.05.2010г./ давността е спряла. С издаването на РА №[ЕГН]/10.05.2010г. настъпва обстоятелство по чл.172, ал.2, предл.1 ДОПК и давността се прекъсва. РА в частта, с която са установени задължения по ЗДДС за периодите м.03. - м.09.2008г. и м.10.2008г. не е отменен, а същият е потвърден, както при проведеното административно оспорване, така и при оспорването му по съдебен ред - решение № 15344/22.11.2011г. по адм.д. 1792/2011г. на ВАС. Съгласно чл.172, ал.3 ДОПК от прекъсването започва да тече нов давностен срок. Това означава, че с прекъсването на давността се заличава с обратно действие изтеклият давностен срок и започва отново да тече законоустановеният такъв. РА е обжалван от жалбоподателя, като на осн. чл.172, ал.1, т.4, давността спира. РА е връчен на жалбоподателя на 25.05.2010г. и е обжалван от него в 14 дневния срок пред горестоящия административен орган-чл.152 ДОПК. Следователно, от издаването на акта до предприемане на действия по обжалването давността е текла, след което е спряла. С приключване на съдебното обжалване на 22.11.2011г. давностният срок е възобновен и е текъл до налагането на обезпечителни мерки с Постановлението за налагане на обезпечителни мерки изх. № 2824-000003/25.11.2015г., когато на основание чл.172, ал.1ДОПК, давността отново спира да тече. Такъв е ефекта и от постановленията, издадени на 22.11.2017г., 26.02.2018г. и 27.02.2018г.

Поради посочените по-горе спираня и прекъсване на давността, единствено може да се обсъжда хипотезата за прилагане на абсолютната давност по чл.171, ал.2 от ДОПК, съгласно която с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за решаване на спор по глава шестнадесета, раздел втори „а“.

Процесните публични задължения са за данъчни периоди м.03-м.10.2008г. и е следвало да бъдат платени от жалбоподателя през 2008г., като 10 годишния давностен срок започва да тече от 01.01.2009г. и изтича на 01.01.2019г. Данъчните задължения стават изискуеми с настъпване падежа на плащането им, а не с издаване на ревизионния акт за установяването им, който има само констативни функции по отношение на вече възникналото по силата на закона задължение. Следва да бъде отбелязано, че липсват твърдения търсените задължения да са били отсрочени или разсрочени. Следователно, задълженията за данъчни периоди м.03-м.10.2008г. са били погасени по давност още преди издаване на оспореното решение на 21.01.2019г. и

решаващият орган е бил длъжен да съобрази настъпилият факт, с оглед направеното от жалбоподателя възражение за давност. Изводът е, че оспореното решение е постановено в противоречие с материалноправните норми, уреждащи института на абсолютната 10-годишна погасителна давност.

Изложените съображения налагат извод за основателност на жалбата, с която е сезиран съда. Оспореното решение и разпореждането ще следва да бъдат отменени и преписката върната за ново произнасяне при съблюдаване нормата на чл.171, ал.2 ДОПК.

Освен това, съдът констатира, че липсва произнасяне по възражението на жалбоподателя в частта на искането му да бъдат отписани като погасени по давност и данъчните задължения, които са предмет на РА № [ЕГН]/29.05.2012г., поради което и в тази част преписката следва да бъде върната за произнасяне от компетентния орган. На основание чл.268, ал.2 ДОПК, АССГ, 4-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], блок 226, вх.В, ет.6, представлявано от управителя А. Д. Г., ЕГН [ЕГН], Решение №ПИ-17/21.01.2019г. на директор на ТД на НАП [населено място] и Разпореждане №С180022-137-0011930/19.11.2018г. на публичния изпълнител, с което е постановен отказ да бъдат погасени по давност публични задължения общо в размер на 12 941,47 лв.: главница 5 923,98 лв. и лихви 7 017,49лв. за данък върху добавената стойност, установени с РА № [ЕГН]/10.05.2010г. за данъчни периоди м.03. - м.10.2008г. като връща преписката за произнасяне в тази част съобразно тълкуването и правилното прилагане на закона относно абсолютната погасителна давност – чл.171, ал.2 ДОПК, съдържащо се в мотивите на настоящето съдебно решение.

ВРЪЩА преписката на публичен изпълнител в ТД НАП [населено място] за произнасяне по възражение с вх.№ С 180022-000-0613697/02.11.2018г. подадено от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], блок 226, вх.В, ет.6, представлявано от управителя А. Д. Г. в частта на искането за погасяване на данъчни задължения за периоди м. 11 –м.12.2008г., м.01.-м.09.2009г. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: